

во въ южна Италия, на съединение съ Аннибала, което съставлявало главната и най важна цѣль на това движение. Но Аздрубалъ, като се бавилъ въ Испания цѣли 4 години, като испусналъ благоприятнитѣ за него време и обстоятелства, прибавилъ къмъ това още слѣдующитѣ погрѣшки: 1-о влѣзълъ въ бой съ Сципиона при р. Бетисъ и въ този бой, вслѣдствие на неискусни распорѣждания, билъ разбитъ съ голѣма загуба, което отслабило армията му и го задържало още въ Испания, — и 2-о, вслѣдствие на това, тръгналъ прѣзъ Пиринеитѣ къмъ Алпитѣ въ такова късно време на годината, че пристигналъ при западното подножие на Алпитѣ къмъ самото начало на зимата въ тѣхъ (прѣзъ ноемврий) и за това билъ принуденъ да прѣкара цѣлата зима на зимни квартири, тогазъ когато Аннибалъ тръгналъ отъ Новий Картагенъ въ края на пролѣтѣта, въ края на октомврий прѣминалъ прѣзъ Алпитѣ въ Италия, а прѣзъ декемврий вече разбилъ Сципиона при р. Тицинъ и Семпрония при р. Требия. Но къмъ тѣзи двѣ погрѣшки — каквито и да били уважителнитѣ причини за закъснѣянieto му — Аздрубалъ, слѣдъ прѣминуването на Алпитѣ, пристѣединилъ третѣ и по важна, която ще бжде изложена по долу. А закъснѣянieto му, разбира се, позволило на римлянитѣ о време да взематъ всички необходими прѣдпазителни мѣрки и да го срѣщнатъ въ Италия вече не тъй, както срѣщнали Аннибала — непригответни, а на противъ напълно готови.

Колкото се отнася до самото движение на Аздрубала отъ Испания прѣзъ Пиринеитѣ, Галлия и Алпитѣ за въ Италия, то съвсѣмъ не било вече тъй трудно, както 10 години прѣди това за Аннибала. Аннибалъ билъ *п р в и я* отъ древнитѣ пол-

ководци, който миналъ прѣзъ Алпитѣ съ правилно-устроена армия, тяжести и даже слонове, и макаръ да извършилъ това прѣминуване съ неимовѣренъ трудъ и голѣма загуба, но всичко въ продължение само на двѣ седмици (отъ влизанieto до излизанieto изъ Алпитѣ). Но за Аздрубала движението отъ Пиринеитѣ къмъ Алпитѣ и прѣзъ Алпитѣ било вече несравнено по лесно: трансаппинскитѣ галли, особено арвернитѣ (днесъ овернитѣ), не само че не го срѣщнали враждебно, както Аннибала, но даже приятелски, давали му храна, дали му войска и го прѣкарвали прѣзъ всичкитѣ пжтища по които миналъ Аннибалъ. Отъ тѣхъ пжтищата прѣзъ Алпитѣ станали вече много по удобни и лесни: непрѣкъснатото, въ продължение на 10 години, движение по тѣхъ на инноплеменнитѣ навикнало вече галлитѣ да глѣдатъ добръ на послѣднитѣ и даже смѣгчило нравитѣ имъ, толкозъ по вече, защото тѣ вече добръ знаели, че тѣзи инноплеменници нѣмали никакви враждебни намѣрения противъ тѣхъ, а исключительно противъ римлянитѣ, които галлитѣ ненавиждали. И тъй труда и опасността за Аздрубала били много по малки, отколкото за Аннибала, а времето, което той употребилъ, било много по дълго. Но като миналъ най постъ Алпитѣ и влѣзълъ въ долината на р. Падъ въ сѣверна Италия, Аздрубалъ, намѣсто да върви право, неуклонно къмъ главната си цѣль — да се съедини съ Аннибала въ южна Италия, избѣгвайки боя съ римскитѣ армии, той направилъ третѣ и най непростителна грѣшка. Като си въобразилъ, че прѣвземанieto на такава могъщаримска колония, като Плаценция (днесъ Piacenza), ще тури Римъ и цѣла Италия въ ужасъ, той я *обсади*! Обсадата на такъвъ силенъ градъ,